

НОВЫ ГОД ПАД ЛІЧБАЙ 102

Пакуль краіна святкуе Новы год, тысячы людзей у гэты час працуюць. Напрыклад, вадзіцелі грамадскага транспарту, работнікі культуры, якія забяўляюць нас на цэнтральных плошчах, медыкі... І адпаведны спіс вельмі доўгі. Вось і карэспандэнт «Звязды» вырашыў да яго далучыцца і правёў навагоднюю ноч не за святочным сталом, а з віцебскімі амапаўцамі.

«Ну ты даеш!»

Ідэю зрабіць падобны рэпартаж у рэдакцыі падтрымалі. Стараемся здзіўляць тых, хто выбраў менавіта «Звязду». Толькі папрасілі здаць тэкст у першы нумар 2017-га. Без праблем. Чаго не зробіш для сваіх чытачоў.

А вось мае знаёмыя здзіўляліся «вар'яцкай задуме». Некаторыя пыталі: няўжо пасварыўся з жонкай? Яна, дарэчы, да апошняга не верыла ў тое, што я не буду Дзедам Марозам, які ўручыць падарункі дзецям у першыя хвіліны новага года. Сыны, між іншым, адрэагавалі з разуменнем.

— Ты ж працаваць будзеш, — канстатаваў старэйшы, 12-гадовы Міхал. Малодшы (жартліва яго клічу Аляксей Аляксандравіч), якому 5 студзеня споўніцца 9, прамаўчаў.

Іншыя мае таварышы цікаваліся: навошта трэба ісці на рэпартаж непасрэдна ў навагоднюю ноч? Мог бы і, напрыклад, 30 снежня «пакаціцца з міліцыяй»... Што цікава, атрымаў некалькі запрашэнняў зайсці ў гасці адрозна пасля рэпартажу.

І нават мой надзейны напарнік — пазаштатны фатограф Віктар Нікалаеў, пачуўшы прапанову падзяжурчыць з міліцыяй пад святочны феерверк, пакруціў пальцам ля скроні і сказаў: «Якаўлевіч, ну, ты даеш». Ён збіраўся святкаваць у цешчы.

У адзіленні інфармацыі і грамадскіх сувязяў Упраўлен-

ня ўнутраных спраў Віцебскага аблвыканкама трохі здзіўліліся настойліваму жаданню зрабіць рэпартаж менавіта ў ноч з 31 снежня на 1 студзеня. Таму што традыцыйна навагодняя ноч спакойная. Бо і міліцыя больш, ды і вельмі рэдка нехта хуліганіць, і гэтак далей. І народ наш піць навучыўся. Калі ўжо выходзяць на «ёлкі», на плошчы, дык выдуць сабе годна.

Перспектыва сумнай ночы трохі сапсавала настрой. Як і новыя акумулятарныя батарэі для фотаапарата, якія чамусьці не хацелі зараджацца. Ды і на свята нават глыток шампанскага не выпіў. Але калі ўжо ўзяўся з справу...

«Паліглоты» ў форме

А дванацатай гадзіне ночы «УАЗ» з амапаўцамі пад'ехаў да майго дома.

Напрасіўся я ў нарад да старшага прапаршчыка Юрыя Юхневіча, прапаршчыка Уладзіслава Чыстабаева, старшыні Дзяніса Дзьячэнкі. Яны служаць у групе хуткага рэагавання АМАП УУС Віцебскага аблвыканкама.

Юрый носяць форму аж з 1990-га! Сказаў, што хутчэй адкажа, колькі гадоў у навагоднюю ноч быў дома. Усяго дзве!

Па дарозе я першай справай пачаў распытваць праваахоўнікаў, ці запомнілася нешта ім з таго, што адбылося ў навагоднюю ноч у мінулыя

гады. Хлопцы расчаравалі: адна «руціна». Напрыклад, аднойчы жанчына выклікала міліцыю, каб знайшлі скрадзеныя хатнія нарыхтоўкі: агуркі, памідоры.

— Бывала, што на масавых гуляннях дзеці губляліся. Але мы іх хутка знаходзілі па прыкметах, бо адзенне ў іх яркае, — распавядалі міліцыянеры.

Да таго як «падабраць» мяне, вызаджалі па выкліку. Жанчына, якая жыве ў прыватным доме, паведала дзяжурнаму па тэлефону 102, што знікла сумачка з дакументамі, банкаўскай карткай і 500 расійскімі рублямі.

Пад'ехалі да цэнтральнай плошчы — Перамогі. На тратуары стаялі двое маладых мужчын. Я чамусьці падумаў, што гэта падлеткі. Яны падышлі да аўта і запыталі нешта... па-англійску. Сорамна, але я нічога не зразумеў. А вось мае спадарожнікі, выявілася, англійскай валодаюць. Хай і не без цяжкасцяў, але растлумачылі, калі пачнуць пускаць да «галоўнай ёлкі». Бачылі б вы, як радаваліся іншаземцы! Шчыра дзякавалі за дапамогу!

«Вы столік заказвалі?»

Мы павольна ехалі па горадзе. Глядзелі па баках, чакалі выкліку па рацыі. Заехалі на Прывакзальную плошчу. Там я паспрабаваў фатаграфіраваць міліцыянераў. На жаль, як кажуць прафесійныя фатографы, «слабая» камера не дазволіла зрабіць параўнальна якасны здымак. Зрабіць фота з журналістам папрасілі супрацоўніка ДАІ. За што яму дзякуй.

Дарэчы, пра сітуацыю на дарогах. Надвор'е было зусім

не навагодняе. Плюсовая тэмпература, плюс перыядычна церусіў дождж. Працаваў грамадскі транспарт. Мяне здзіўляла, што, акрамя таксі, ездзілі дзясяткі прыватных легкавушак. Хто і куды ездзіць у навагоднюю ноч? Для мяне гэта так і засталася таямніцай.

Недалёка ад галоўнага корпуса Віцебскага дзяржаўнага ўніверсітэта ўбачылі вынік ДТЗ. Адна з легкавушак урэзалася ў агароджу каля трамвайных пучей...

Зайшлі ў кавярню-клуб. Ахоўнік, убачыўшы мяне, запытаў, ці заказваў я столік. Давялося тлумачыць, што я з міліцыяй прыйшоў. Маіх спадарожнікаў там ведалі, яны не першы раз заходзяць сюды па службе. У зале прыблізна пара дзясяткаў людзей танцавалі. На мой погляд, культурна адпачывалі. Кінулася ў вочы, што жанчын было значна больш.

А вось «публіка» ў кафэ-боўлінгу мне спадабалася менш. Некалькі нецвярозых мужыкоў за сталом. Праўда, вялі сябе пры нас не агрэсіўна.

«Залез у... халадзільнік»

Усё марыў, каб «нешта цікавае» для рэпартажу здарылася. Па рацыі пачулі, што ў дом у прыватным сектары праніклі і скралі нешта, у тым ліку і з халадзільніка. Сімвалічна! Няўжо злодзеі вырашылі такім чынам выпіць шампанскага і закусіць аліўе?

Хутка прыехалі па адрасу выкліку. Адчынілі дзверы нецвярозы мужчына. У прыватнай быў яшчэ адзін, зусім

«ніякі». Высветлілася, што першы — гаспадар дома, другі — «злодзей».

Гаспадар усё паказваў на «госця» пальцам і называў яго «пацуком». Растлумачыў, што дзвярэй сваёй хаты ён не замыкае ніколі. Таму што нікога не баіцца, бо дэсантнік. А вось гэты (далей нецэнзурныя словы)... без дазволу з'явіўся. Амапаўцы папрасілі гасця паказаць кішэні. Документ, пакет складзены... Ну нічога пры ім з таго, што мог бы скрасці. Няўжо з'еў і выпіў да нашага прыезду? «Злодзей» у нецвярозым трызненні нешта спрабаваў гаварыць. Усміхаўся і смяяўся. Яго павялі да машыны.

У доме, дзе застаўся старшы прапаршчык, пачуўся шум. Я кінуўся туды. Убачыў жанчыну. Высветлілася, што гэта жонка гаспадара. А чаму крычалі? Аказалася, «пацярпелы» пачаў правакаваць міліцыянера. Стаў крычаць, што той пагражаў яму пісталетам, хацеў яго застрэліць. Якія толькі мрой не не з'яўца ў галаве чалавека «пад мухай»...

Пакуль мы везлі «злодзея» на агляд у хіміка-таксікалагічную лабараторыю Віцебскага абласнога клінічнага цэнтру псіхіятрыі і наркалогіі, паспрабаваў з ім пагаварыць. Равеснікі, а выглядае жудасна. Ад-

казваў ён са здэкам. Сказаў, што працуе «кольшчыкам». Амапаўцы растлумачылі, што ён гаворыць пра наколкі на целе. Судзімы быў за крадзеж яшчэ ў савецкі час...

У лабараторыі, працягваючы адказваць на пытанні, сказаў, што працаваў рабочым на абутковым прадпрыемстве. Ці хлусіў? Халасты, дзядей няма...

І наколкі, вы думаеце, ён быў нецвярозым? Прыбор зафіксаваў 2,64 праміле. Да мяжы ў 2,9, калі, як кажуць урачы, чалавек упадае ў ступар і страчвае здольнасць да разумення, і зусім слаба можа штосьці адчуваць, было зусім недалёка...

Больш выклікаў у навагоднюю ноч не было — людзі святкавалі спакойна. Амапаўцы па дарозе ў РАУС падвезлі мяне да карпункта, каб пісаў гэтыя радкі. Скончыў каля 6 гадзін раніцы. А маім новым знаёмым яшчэ да 8 гадзін трэба было ахоўваць парадак...

Аляксандр ПУКШАНСКІ
pukshanski@vziazda.by

Р.С. Шчырая падзяка аддзяленню інфармацыі і грамадскіх сувязяў Упраўлення ўнутраных спраў Віцебскага аблвыканкама. Асабліва падпалкоўніку міліцыі, начальніку аддзялення Вользе Шкуратавай

«**Н**Адзя, а можаш крыху пазней прыехаць? Тут форс-мажор выйшаў», — чытаю SMS і заказваю маршрутку на Гацук на больш позні час. Пазней высвятляецца, што згарэла музычная калонка, навагодняя дыскатэка пад пагрозай зрыву. Падвесці людзей Паліна ПАНАМАРОВА, дырэктар Дома фальклору аграградка Гацук, што ў Слуцкім раёне, не можа, трэба паспець вырашыць праблему ў апошнія гадзіны 2016 года. Пасада ў Паліны даволі гучная, але яна толькі паўтара года назад скончыла Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт культуры і мастацтваў і прыехала сюды па размеркаванні.

Дом фальклору ў Гацукі (у аграградку жыве каля тысячы чалавек) — гэта месца збору актыўнай часткі жыхароў. Невялічкі зялёны будынак ведаюць усе мясцовыя. Заходзім унутр і адрозна аказваемся ў зале з блакітна-белымі сценамі, адкуль можна трапіць у любое памяшканне будынка. «У нас працуюць вакальны, тэатральны і дэкартаўна-прыкладныя гурткі, праводзім святочныя мерапрыемствы, дыскатэкі», — пералічвае Паліна свае абавязкі. «А гэта мой рабочы кабінет, — запрашае да сябе Паліна. — Заходзь, вып'ем гарбаты і будзем рыхтавацца да свята! Трэба яшчэ рэквізіт для конкурсаў дарабіць!» Сапраўды, на рабочым сталі можна заўважыць розныя кардонкі, стужачкі, папяровыя нарыхтоўкі.

Пытаюся ў Паліны, як атрымалася, што яна апынулася тут. Родам дзяўчына з Самары, але дзяцінства правяла ў Беларусі. Калі яшчэ была маленькая, бацькі па рабоце пераехалі ў Мінск. Доўгая камандзіроўка сям'і скончылася, вярнуліся ў Расію. Але сэрца Паліны засталася ў нашай краіне — дзяўчына закахалася. Так, на працягу некалькіх гадоў. Панамарова вандравала па маршруце Самара—Мінск, каб пабачыцца з хлопцам. А калі скончыла школу, дакладна ведала, што ў ВНУ будзе паступаць у беларускай сталіцы.

Карэспандэнт «Звязды» правяла навагоднюю ноч на вясковай дыскатэцы

Цікаўлюся, як прынялі мясцовыя жыхары сталічную дзяўчыну. «Ну, на першай дыскатэцы вынеслі ўваходныя дзверы і паклалі мне іх на рабочы стол, — смяецца Паліна. — Цяпер мне смешна многае ўспамінаць, а як я сябе тады адчувала, ужо і не памятаю. Зразумела, гэта было жаданне прыцягнуць увагу. Ведаеш, акуртнёныя так знялі і паклалі. «Падлеткі — асноўная аўдыторыя, з якой я працую, — працягвае Паліна. — У сённяшняй святочнай праграме таксама задзейнічала сваіх выхаванцаў. У нас і Дзед Мароз, і Снягурка будзе. Увогуле, лічу, што мая асноўная задача — займаць падлеткаў, каб тыя не тусаваліся невядома дзе. Таму дыскатэкі і розныя мерапрыемствы — гэта добра».

Хутка падапечныя Паліны падцягваюцца на рэпетыцыю. Дзяўчынка з прыгожым імем Мілана ўпэўнена ўваходзіць у кабінет. Яна сёння будзе выконваць ролю Лісы. Крыху пазней прыйшлі Дзед Мароз, Снягурка і Жар-птушка. Усе разам у актыву залу. Сцэна ўжо святочна ўпрыгожана: вялікія сняжынкы, ялінка, агеньчыкі. Прыглушанае святло дапаўняе атмасферу. Паступова падыходзяць астатнія актёры, а хтосьці проста зайшоў пагутарыць, падзяліцца апошнімі навінамі. Відаць, што падлеткі адчуваюць сябе тут утульна. Гледзячы з боку на выхаванцаў і Паліну Аляксандраўну, можна падумаць, што яны равеснікі — такой юнай выглядае кіраўніца. Але ж субардынацыю ўсе выконваюць строга. «Мікіта, мы ж дамаўляліся! Пяць адцісканняў!» — аказваецца, Панамарова ўзяла за правіла: калі хтосьці з падлеткаў лаецца, той «плаціць» штраф. Дзяўчкі прысядаюць, хлопчыкі адціскаюцца.

За рэпетыцыяй час ляціць хутка. Да Новага года застаецца каля трох гадзін, а нам трэба яшчэ паспець зрабіць шмат спраў. Разам з выхаванцамі выходзім з Дома фальклору і развітваемся на кароткі час. Забываем дамоў да Паліны, пераапранаемся, выпіваем шампанскае пад бой курантаў і вяртаемся назад у клуб, каб сустрэцца гасцей.

«Усё, пачынаецца. Зараз час хутка пойдзе, вось убачыш. Заўсёды хачу, каб усё добра прайшло і ўсім спадабалася», — відаць, што Паліна трохі хвалюецца. На гадзінніку амаль палова на другую. Зала паступова напаўняецца. Маладыя актёры таксама рыхтуюцца да выхаду. Як і прадугледжвалася, публіка сабралася розная. Шмат хто прыйшоў цэлымі сем'ямі. Усе вітаюцца, віншуюць, абдымаюцца, сапраўды ж, не бачыліся з мінулага года!

На танцполі гарача, тут і там запальваюцца бенгальскія агні. За конкурсамі і танцамі час сапраўды пайшоў імкліва. Нікому не хочацца разыходзіцца, але, на жаль, дыскатэка працуе толькі да 4 гадзін раніцы. Паліна падыходзіць да мікрафона, выбачаецца, што перапыняе гуляне і дзякуе ўсім наведвальнікам. Спаць у гэтую ноч ніхто не збіраецца, аднак для Паліны працоўны дзень скончыўся. Цяпер можна спакойна выдыхнуць і пайсці нарэшце адпачыць. Трэба набрацца сіл, бо сёння ўвечары яе чакае яшчэ адна дыскатэка.

Надзея БУЖАН, фота аўтара.